

Arrest

nr. 66 933 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn, afkomstig uit Zrenjanin (Servië) en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten. U vroeg reeds asiel aan in België in 2004, maar kreeg een negatieve beslissing omdat u voordien een asielaanvraag had gedaan in Italië. U werd dan ook naar Italië teruggestuurd waar u nog verbleven hebt met een tijdelijke verblijfsvergunning tot mei of juni 2008. U verklaart uw Italiaanse documenten vrijwillig te hebben ingediend bij de Italiaanse overheden om samen met uw echtgenote, (D.San) (OV 5.564.792), kinderen, broer, (D.Sea) (OV 6.694.420), moeder, (Sah.N.) (OV 5.564.814), terug te keren naar Servië. U wou daar terug een leven opstarten. Uw vader, (D.Sen) (OV 5.564.806), zou reeds eerder zijn teruggekeerd naar Servië. Eenmaal in Servië kreeg u al gauw moeilijkheden met Serviërs op de markt waar u in textiel en auto's handelde. Zij zouden jaloers geweest

zijn op de rijkdom die u – als Roma – bezat. Op straat kreeg u ook geregeld te maken met pesterijen. Zo zouden Serviërs uit de buurt regelmatig naar u geroepen hebben op straat en u uitgescholden hebben. U verklaart niet op straat te hebben kunnen komen samen met uw echtgenote en kinderen, omdat Serviërs steeds naar u riepen. Verder zouden Serviërs 3 of 4 keer een venster van uw huis hebben uitgeworpen met stenen. U zou een klacht hebben ingediend bij de politie, maar zij zouden u niet geholpen hebben. Daarom zou u de hulp hebben ingeroepen van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die op hun manier contact hebben opgenomen met de politie. Omdat u niet langer het gevoel had dat u in Servië in vrijheid kon leven, besloot u het land te verlaten. U stelt 8,5 maand geleden vertrokken te zijn vanuit Zrenjanin en illegaal naar België te zijn gereisd, waar u bij uw aankomst op 27 september 2010 asiel vroeg.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsakte, uitgereikt op 22.02.2010 te Belgrado en uw geboorteakte, uitgereikt op 22.02.2010 te Belgrado.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst rijzen er twijfels over uw terugkeer van u en uw familieleden een paar jaar geleden vanuit Italië. U verklaart teruggekeerd te zijn in mei of juni 2008 (gehoorverslag CGVS, p.5). Uw echtgenote herinnert zich dan weer niet meer of het 2, 3 of 4 jaar geleden is dat jullie terugkeerden naar Servië (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.4). Ook uw moeder kan zelfs niet bij benadering verklaren wanneer jullie vanuit Italië naar Servië terugkeerden (gehoorverslag CGVS moeder, p.4). Deze twijfel wordt verder versterkt door het feit dat uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw tweeling geboren zou zijn in Italië op 02/04/2008. Ook uw broer stelt zeker te zijn van het feit dat uw tweeling in Italië zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS broer, p.5). Derhalve is het vreemd dat zowel u, uw vrouw als uw moeder tijdens de gehoren op het CGVS verklaren dat uw tweeling in Servië zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p.4; gehoorverslag CGVS echtgenote, p.4 en gehoorverslag CGVS moeder, p.6). Uw moeder en uw echtgenote verklaren dat jullie al een jaar à anderhalf jaar in Servië verbleven toen de tweeling zou zijn geboren (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.4 en gehoorverslag CGVS moeder, p.6). Deze stellingen ondermijnen uw verklaring als zou u reeds in 2008 naar Servië zijn teruggekeerd. U en uw moeder verklaren uitdrukkelijk enkel naar Servië vanuit Italië te zijn teruggekeerd om documenten te gaan regelen (gehoorverslag CGVS, p.4 en gehoorverslag CGVS, moeder p.4). Uw moeder stelt hierbij nog eens dat jullie maar anderhalf jaar in Servië zouden zijn gebleven om dit te doen (gehoorverslag CGVS moeder, p.4). Gezien het feit dat het aanvragen van documenten de reden zou zijn om naar Servië terug te keren, is het opmerkelijk dat u niet alleen geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat u daadwerkelijk naar Servië zou zijn teruggekeerd, maar dat u er – volgens uw verklaringen – ook in bijna drie jaar niet in zou zijn geslaagd om geldige Servische identiteitsdocumenten te bekomen om aldus op legale wijze het land te verlaten. De enige door u neergelegde recente Servische documenten (geboorteakte en nationaliteitsbewijs) vertonen vormfouten. De geboorteakte heeft een incorrect persoonlijk nummer, geen registernummer en de stempel werd op verkeerde plaats gezet. Ook het nationaliteitsnummer heeft onder andere geen registernummer. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels rijzen bij de echtheid van deze documenten. Het zijn bovendien ook nog eens documenten die niet persoonlijk dienen te worden afgehaald. Het feit dat u trouwens naar Servië wenste terug te keren enkel en alleen om documenten te gaan halen om later op legale wijze verder te kunnen reizen naar België om hier voor een tweede maal asiel aan te vragen, doet afbreuk aan uw daadwerkelijke vrees voor vervolging.

Alle bovenvermelde elementen ondermijnen op ernstige wijze uw verklaringen dat u of uw familie zouden zijn teruggekeerd naar Servië.

Wat er ook van zij, zelfs indien u zou teruggekeerd zijn naar Servië, dan zijn uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig. Uw familieleden zijn kennelijk niet op de hoogte van uw problemen die u telkenmale op zondag had wanneer u auto's verkocht (gehoorverslag CGVS, p.13). Wat betreft uw problemen op de textielmarkt, zijn er discrepanties tussen uw verklaringen en die van uw broer en echtgenote. Uw broer bevestigt weliswaar dat u problemen zou gehad hebben met de Servische inspectie op de textielmarkt, maar dat u wel over een vergunning beschikte (gehoorverslag CGVS broer, p.17). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat u precies omwille van het ontbreken van een vergunning problemen had op de markt (gehoorverslag CGVS echtgenote, p.13). In dergelijke omstandigheden zou het dan ook niet verwonderlijk zijn moest u problemen krijgen met de Servische inspectiediensten. U slaagde er ook niet in om uw problemen te concretiseren (gehoorverslag CGVS, p.16). U stelt weliswaar niet buiten te kunnen komen, maar zou tot op de dag van uw vertrek in uw marktkraam zijn blijven werken (gehoorverslag CGVS, p.6), wat wijst op het tegendeel.

Wat er ook van zij, zelfs indien nog geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, dan nog dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met de Serviërs geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U geeft immers zelf te kennen dat u – toen u niet het gevoel had voldoende hulp te krijgen van de politie – naar de internationale hulporganisatie OVSE ging (gehoorverslag CGVS, p.12). Toen de ramen van uw huis werden ingegooid en de politie niets ondernam, heeft de OVSE u geholpen en werden een deel van uw ramen hersteld (gehoorverslag CGVS, p.17). Het feit dat het volgens u te veel tijd in beslag nam voordat de ramen hersteld werden, kan niet beschouwd worden als een aanvaardbare uitleg voor het ontbreken van bescherming of hulp vanwege de in Servië aanwezige autoriteiten. U verklaart bovendien ook dat de politie uw klacht telkens noteerde, wat overigens getuigt van medewerking (gehoorverslag CGVS, p.21). Wat betreft de problemen die u soms had met de politie, omdat u bijvoorbeeld gevochten had met iemand, dient erop gewezen te worden dat u verklaart deze problemen te hebben kunnen omzeilen door de politie om te kopen. U verklaart in dit verband dat u het op dat gebied gemakkelijker had dan andere Roma's omdat u geld had (gehoorverslag CGVS, p.16). U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Uit de informatie van het CGVS blijkt voorts dat er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) Missie in Servië". Onder impuls van de OVSE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

In verband met de algemene discriminatie die u aanhaalt, met name het feit dat uw kinderen niet naar school mochten, dient te worden opgemerkt dat uw echtgenote eveneens toegeeft dat ze nooit geprobeerd heeft hen in te schrijven. Uw verklaringen dat ze niet naar school mochten gaan, zijn bijgevolg louter gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. U geeft bovendien ook te kennen dat u hen niet naar school stuurde "omdat Roma's ongeschoold zijn". Het is dan ook onterecht om hier te spreken van serieuze en systematische discriminatie.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw Servische geboortakte en nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat niet akkoord met hoe de feiten worden weergegeven door het “CGKS” en wenst de omstandigheden waarin hij leefde in Servië beter uit te leggen. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling stelt hij dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van zijn familieleden hoofdzakelijk de data van de gebeurtenissen betreffen doch dat zij over de gebeurtenissen zelf eensluidend zijn.

Verzoeker ging ondanks de pesterijen vanwege de Servische inspectie en bevolking toch telkens naar de markt opdat hij en zijn gezin konden overleven. Hij staat onder druk en ondervindt stress door de negatieve ervaringen in zijn thuisland. Hij kreeg in beginsel geen hulp van de lokale autoriteiten en moest hen daartoe omkopen. Dat de Servische politie hun klachten noteerde betekent niet dat zij daadwerkelijk optrad. Er zijn weinig organisaties in Servië die dergelijke problemen daadwerkelijk aanpakken door middel van psychologische en juridische begeleiding.

Verzoeker verwijst naar een aantal websites en stelt dat het feit dat hij en zijn familie in Servië werden gediscrimineerd niet uit de lucht gegrepen is. Roma worden in Servië beschouwd als submenselijk en moeten bijvoorbeeld constant vrezen om zonder compensatie uit hun huizen en containers te worden gezet. Dit geldt ook voor verzoeker en zijn familie, getuige de ramen van hun huis die werden ingegoooid. In de praktijk beschermt de Servische politie misschien beter de Servische burgerbevolking maar niet de minderheid van de Roma. Deze worden integendeel gevisieerd, zoals “de echtgenoot van verzoeker” aan den lijve ondervond. Het CGVS stelt terecht dat nog steeds grondige hervormingen nodig zijn in het Servische politieapparaat. Niet enkel organisatorisch maar ook op het vlak van mentaliteit. Discriminatie kan niet worden bestreden met wetten of regels. Ook de negatieve houding jegens een bepaalde bevolkingsgroep moet worden bestreden. Bovendien is de Servische politie nog steeds corrupt.

Derhalve bestaat in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging. De Servische autoriteiten, organisaties en lokale politie mengen zich in de praktijk niet in dergelijke zaken, in tegenstelling tot wat het “CGKS” beweert.

Verzoeker stelt nog dat de commissaris-generaal doelbewust enkel de informatie gebruikt die hem best uitkomt en stelt zich de vraag in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn. De commissaris-generaal heeft blijkbaar onvoldoende onderzocht of verzoeker bij een terugkeer beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Daar waar zijn beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië in de bestreden beslissing ongeloofwaardig wordt bevonden ingevolge tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden, beperkt verzoeker zich ertoe deze tegenstrijdigheden te minimaliseren door te stellen dat deze hoofdzakelijk de data van de gebeurtenissen betreffen en dat zij over de gebeurtenissen zelf eensluidende verklaringen aflegden. Redelijkerwijze mag echter worden verwacht dat verzoeker en zijn familieleden eensluidende verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij zouden zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst. De commissaris-generaal stelt in dit kader met recht vast dat verzoeker verklaarde dat zij terugkeerden in mei of juni 2008, dat zijn echtgenote zich dan weer niet kon herinneren of zij twee, drie of vier jaar geleden terugkeerden naar Servië en dat zijn moeder zelfs niet bij benadering kon verklaren wanneer zij zouden zijn teruggekeerd.

De voormelde vaststelling klemmt nog des te meer daar verzoeker incoherente verklaringen aflegde omtrent de plaats waar zijn tweeling zou zijn geboren en de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden hieromtrent niet met elkaar kunnen worden gerijmd. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de tweeling op 2 april 2008 werd geboren in Piacenza in Italië (administratief dossier, stuk 8, verklaring,

nr.16). Bij het CGVS beweerde hij echter dat de tweeling is geboren in Servië, verklaarde hij dat zij in mei of juni 2008 naar Servië vertrokken en beweerde hij dat de tweeling toen nog niet was geboren. Wanneer hij erop werd gewezen dat zijn tweeling is geboren in april 2008 en de vraag werd gesteld of zijn tweeling is geboren in Italië, gaf hij eenduidig aan dat zij niet in Italië zijn geboren. Even verder beweerde hij nogmaals dat zij in mei of juni 2008 naar Servië terugkeerden. Wanneer hij opnieuw werd geconfronteerd met het feit dat de tweeling is geboren in april 2008, kon hij geen afdoende verklaring geven (administratief dossier, stuk 3a, p.4-5). Verzoekers echtgenote en moeder verklaarden bij het CGVS eveneens dat de tweeling is geboren in Servië. Zij beweerden echter tevens dat zij op het moment van hun geboorte reeds sedert een jaar tot anderhalf jaar terug in Servië verbleven (administratief dossier, stuk 3b, p.4, stuk 13: landeninformatie, nr.8). Verzoekers broer verklaarde tijdens diens gehoor bij het CGVS dan weer zeker te zijn dat de tweeling van zijn broer is geboren in Italië (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie, nr.8).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden inzake het gezelschap waarmee zij vanuit Italië zouden zijn teruggekeerd naar Servië evenmin met elkaar kunnen worden gerijmd. Verzoekers moeder verklaarde dat zij samen met haar twee zonen, met name verzoeker en zijn broer, en haar schoondochter terugkeerde naar Italië en dat haar zoon (Sea.) later terugkeerde naar Italië, er een aantal maanden verbleef en terugkwam naar Servië (*ibid.*). Verzoekers broer verklaarde dat hij, wanneer de rest van de familie naar Servië terugkeerde, alleen achterbleef in Italië, daar nog anderhalf tot twee jaar bleef en slechts in 2010 terugkeerde naar Servië (*ibid.*). Verzoekers echtgenote verklaarde dan weer dat verzoekers broer wel degelijk samen met hen terugkeerde naar Servië (administratief dossier, stuk 3b, p.4). Verzoeker verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat zij samen met zijn broer naar Servië reisden in 2008. Later tijdens het gehoor ontkende hij dit en stelde hij dat zijn broer niet samen met hem naar Servië terugkeerde maar twee maanden later zou zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3a, p.3, 11).

Daarenboven legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of verzoekers echtgenote in Servië na hun terugkeer al dan niet zou zijn behandeld voor haar medische problemen. Volgens verzoeker zouden zij aldaar naar verscheidene dokters zijn geweest, zou een diagnose zijn gesteld en zou zijn echtgenote medicamenten hebben gekregen (*ibid.*, p.20), terwijl zijn echtgenote herhaaldelijk ontkende dat zij voor haar medische problemen in Servië ooit naar een dokter ging en stelde dat zij niet buiten durfde te komen (administratief dossier, stuk 3b, p.13).

De voormelde vaststellingen ondergraven op fundamentele wijze de beweerde terugkeer van verzoeker vanuit Italië naar Servië. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar na deze terugkeer beweert te hebben ondervonden.

Verzoeker laat bovendien de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ongemoeid dat (i) zijn familieleden kennelijk niet op de hoogte zijn van de problemen die hij zou hebben gehad wanneer hij op zondag auto's verkocht; (ii) zijn broer en echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent zijn vermeende problemen met de Servische inspectie op de textielmarkt; (iii) hij er niet in slaagde zijn problemen te concretiseren; (iv) hij weliswaar stelde niet buiten te kunnen komen, doch tot op de dag van zijn vertrek in een marktkraam zou zijn blijven werken, wat wijst op het tegendeel. Gezien deze vaststellingen door verzoeker niet worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde problemen.

Daar uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië, noch aan de problemen die hij aldaar voorhoudt te hebben ondervonden, is zijn verwijzing naar algemene informatie inzake de situatie van Roma in Servië en Europa niet dienstig. Dergelijke algemene informatie is niet afdoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daarenboven weegt de door verzoeker aangehaalde informatie geenszins op tegen de omstandige informatie in het dossier aangaande de situatie van de Roma in Servië (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid jegens de Roma-minderheid en dat haar actuele beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet en wetgeving verbieden discriminatie op grond van etnie en Servië werkte bijzondere wetgeving uit ter bescherming van de rechten en vrijheden van minderheden. De Servische autoriteiten erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma en trachten, hierin bijgestaan door de internationale gemeenschap en talrijke ngo's, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. De in de landeninformatie opgesomde maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in Servië. De algemene situatie voor Roma geeft dus op zich geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tevens motiveert de commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en de uitgebreide informatie in het dossier (*ibid.*) met recht dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in geval van problemen niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Verzoeker beperkt zich inzake de omstandige motivering dienaangaande tot het opwerpen van een aantal blote beweringen en tot de loutere ontkenning dat de Servische autoriteiten Roma bescherming zouden bieden, zonder echter enig begin van informatie bij te brengen ter weerlegging van de uitgebreide informatie in het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk worden vervolgd door de Servische politie, dat de Servische politie anno 2011 beter functioneert en dat de Servische autoriteiten en politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bovendien blijkt uit verzoekers eigen verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij de bijstand genoot van de OVSE en dat de politie zijn klacht telkens noteerde, hetgeen wel degelijk getuigt van medewerking en van de wil om verzoeker te beschermen. Bijgevolg dient te worden besloten dat de in Servië aanwezige autoriteiten redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en dient te worden aangenomen dat verzoeker bescherming geniet in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voormelde afbreuk doen. Uit het antwoorddocument bij de nota blijkt dat zowel op verzoekers geboorteakte als op het nationaliteitsbewijs het registernummer ontbreekt (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage), hetgeen de authenticiteitswaarde van deze documenten ondergraaft. Daarenboven zijn de hoger aangehaalde vaststellingen inzake verzoekers beweerde terugkeer vanuit Italië naar Servië dermate frappant dat de voornoemde documenten hiertegen niet opwegen. De verklaringen van verzoeker en zijn familieleden dienaangaande zijn dermate tegenstrijdig en incoherent dat aan deze terugkeer geen geloof kan worden gehecht. Hoe dan ook bevatten verzoekers documenten geen gegevens die betrekking hebben op zijn concrete asielmotieven zodat zij niet vermogen de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent te herstellen. Evenmin bevatten zij enig gegeven waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich niet kan beroepen op de hulp en bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten.

Inzake verzoekers algemene verwijt dat de commissaris-generaal enkel die informatie gebruikt die hem best uitkomt en onvoldoende de beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoeker onderzocht kan nog worden opgemerkt dat dergelijke algemene verwijten niet dienstig zijn om aan de concrete motieven van de bestreden beslissing afbreuk te doen. De commissaris-generaal draagt geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel van de asielzoeker op te nemen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat of welke gegevens of informatie door de commissaris-generaal nog in de bestreden beslissing hadden moeten worden opgenomen. Hij preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest bij het nemen van de beslissing en voegt zelf geen bijkomende elementen toe aan het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Hij citeert artikel 48/4 en betoogt dat het CGVS in de bestreden beslissing onvoldoende aantoonde waarom voor hem geen risico op ernstige schade bestaat bij terugkeer. Het staat vast dat verzoeker zijn land moest verlaten wegens ernstige feiten. Overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen. Het CGVS maakt zich er te makkelijk vanaf.

2.4.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing

op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.3. Daar waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet aantoont waarom hij geen risico loopt op ernstige schade, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de subsidiaire beschermingsstatus, net als deze in het kader van de vluchtelingenstatus, in wezen berust bij de asielzoeker. *In casu* beroept verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS